

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **G. M. G.,** zastoupená Mgr. Daliborem Kubou, advokátem se sídlem Opava, Dolní náměstí 3, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava,** se sídlem Opava, Krnovská 68, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 2011, č. j. 22 A 118/2011 - 4,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Dalibora Kuby **se určuje** částkou 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví označeným usnesením Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) odmítl žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalované nevydat kopii rozhodnutí o *sjednání nápravy* ze dne 16. 6. 2011.

[2] Usnesení krajského soudu napadla stěžovatelka včasnou kasační stížností. V kasační stížnosti ze dne 29. 7. 2011 stěžovatelka obecně namítala, že usnesení krajského soudu,

jímž odmítl její žalobu proti rozhodnutí žalované, je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť žalobou napadené „rozhodnutí" je přezkoumatelné ve správním soudnictví. K žádosti stěžovatelky krajský soud usnesením ze dne 30. 9. 2011, č. j. 22 A 118/2011 - 17, ustanovil jejím zástupcem Mgr. Dalibora Kubu, advokáta. Ustanovený zástupce k výzvě soudu kasační stížnost podáním ze dne 3. 11. 2011 doplnil. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že také v soudním řízením správním platí zásada, dle které soud posuzuje každý úkon podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen. V daném případě je z podání stěžovatelky naprosto zřejmé proti jakému výsledku činnosti správního orgánu svou žalobou směřovala a pokud byl krajský soud přesvědčen, že v případě napadeného správního aktu se nejedná o rozhodnutí, ale o jiný zásah orgánu veřejné moci, měl podání stěžovatelky v souladu se shora citovanou zásadou posoudit jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., případně stěžovatelku vyzvat k odstranění vad podané žaloby, a k tomuto účelu ji ustanovit právního zástupce. Stěžovatelka dále uvedla, že je přesvědčena, že pokud by ji bylo umožněno doplnit žalobu prostřednictvím právního zástupce, a pokud by tato byla posuzována jako žaloba podle § 82 s. ř. s., jednalo by se o žalobu, která by byla způsobila k řádnému projednání a rozhodnutí.

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanované lhůtě nevyjádřila. Ve sdělení ze dne 5. 3. 2012 uvedla, že v posuzované věci nebyl vydán žádný správní akt. Danou věc řešil zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu ústně při seznamování stěžovatelky se svým vyjádřením k její žádosti.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[7] Jelikož tedy kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí, nebude se ani Nejvyšší správní soud moci zabývat věcí samou, tj. nebude se zabývat otázkou zákonnosti žalobou napadeného postupu žalované. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl po té, co dospěl

k závěru, že směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[8] Za zásadní pro posouzení zákonnosti kasační stížností napadeného rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud v daném případě skutečnost, že stěžovatelka ve své žalobě ze dne 16. 6. 2011 brojí proti rozhodnutí zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu žalované, npor. Mgr. K. B., nevydat kopii rozhodnutí o zamítnutí žádosti o *sjednání nápravy* ze dne 16. 6. 2011, tedy nikoliv proti samotnému úkonu žalované, kterým byla zmíněná žádost vyřízena, resp., jímž nebylo žádosti vyhověno. Přitom je třeba zdůraznit, že se nejedná pouze o formulační nedostatek předmětné žaloby, neboť Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatelka u Krajského soudu v Ostravě napadla samostatnou žalobou též vlastní „rozhodnutí" žalované ze dne 16. 6. 2011 o zamítnutí žádosti stěžovatelky o *sjednání nápravy* a dále v jiném řízení rovněž brojí proti neposkytnutí rozhodnutí o *sjednání nápravy* v písemné formě.

[9] Tyto žaloby stěžovatelky krajský soud taktéž odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustné a v řízení o kasačních stížnostech proti zmiňovaným rozhodnutím krajského soudu, vedených Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 89/2012 a 5 As 91/2012, se tedy Nejvyšší správní soud bude moci v mezích žalobních bodů zabývat otázkou, zda sdělení žalované, jímž byla vyřízena žádost stěžovatelky o *sjednání nápravy*, je nutno považovat z hlediska § 65 odst. 1 s. ř. s. za rozhodnutí správního orgánu či nikoliv a zda mělo být vyhotovené v písemné formě.

[10] V každém případě je však nutno v nyní posuzované věci dospět k závěru, že předmětná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nesměřovala. Pokud totiž stěžovatelka napadla žalobou ve správním soudnictví, konkrétně žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., úkon žalované, jímž nebylo vyhověno její žádosti o *sjednání nápravy*, jistě mohla v této žalobě namítat mj. i to, že takovým úkonem žalované byla dotčena na svých právech, neboť jí nebyla poskytnuta kopie předmětného rozhodnutí, nicméně nelze připustit, aby stěžovatelka samostatnou žalobou podle § 65 s. ř. s. napadla pouze tuto tvrzenou dílčí vadu postupu žalované a další žalobou současně brojila proti vlastnímu úkonu žalované, jímž byla její žádost vyřízena (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2012, č. j. 5 As 13/2012 - 30).

[11] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud ve svém postupu nepochybil, když předmětnou žalobu stěžovatelky bez dalšího odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když dospěl k závěru, že směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jakkoli krajský soud kasační stížností napadené usnesení odůvodnil velmi stručně a navíc obecně, zdejší soud přesto neshledal toto usnesení nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť závěr krajského soudu, podle něhož předmět žaloby není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1. s. ř. s., je v daném případě zcela zřejmý. Obdobně nebylo nutné, vzhledem k tomu, že žaloba zjevně napadala pouze tvrzenou dílčí vadu úkonu žalované, který byl zároveň u téhož krajského soudu napaden jinou žalobou, aby si krajský soud obstarával další podklady pro své rozhodnutí či aby odstraňoval vady žaloby.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti měla úspěch žalovaná, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Protože žalované náklady řízení v tomto stadiu řízení nevznikly, odpovídá této situaci výrok, podle něhož se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[14] Nejvyšší správní soud rozhodl současně o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatelky, které dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží odměna za dva úkony právní služby po 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 960 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5760 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu